

kunstnerisk Betsuelse og derved sætte det tilbage. Dertil skal jeg gøre nogle Bemærkninger. For det første skal jeg sige, at hvad der tages paa denne Side, vil efter min Mening rigeligt vindes tilbage derved, at man gør, hvad Ret er. Der foregaar en sædelig og retslig Binding for Folket, selv om det skal betale sin boglige og kunstneriske Udvikling noget dyrere end før. Men dernæst gælder det paa dette Omraade om, at man let vil kunne undergrave selve den Kilde, hvorfra den kunstneriske og boglige Udvikling skal komme, naar man nægter Kunstnere og Forfattere det Udbytte, hvoraf de skulle leve, og som betinger deres Virksomhed. Man kan ved fuldstændig eller paa et væsentligt Punkt at affære dem fra Udbyttet komme til at slagte Hønen med Guldbæggen, og det vilde kunne komme dertil, at det danske Folk ikke fik nogen ny Produktion, men maatte leve af Udlændinges og Fortidens Værker. Men i samme Øjeblik dette skete, maatte man sige, at Folkets boglige og kunstneriske Uddannelse var kommen til et Punkt, som vilde betyde en absolut Nedadgaan, naar man uden ny Produktion udelukkende var henvist til at søge sine Oplysningskilder hos fremmede eller i Fortiden. — Det er, saa vidt jeg ser, de Indvendinger eller Betragtninger, som Mindretallet har fremsat, og som kunde tyde paa en mindre Velvilje lige over for den Grundbetragtning, hvorpaa Forslaget hviler, nemlig at Forfatterne have en Ret, som det gælder om at give dem saa fuldt, som Nutidens Opfattelse fører til. Jeg har nu den Overbevisning, at Fremtiden vil føre endnu videre, men for Øjeblikket er det Standpunkt, hvorpaa det her foreslagte Forslag staar, det der svarer til, hvad man ganske i Almindelighed over hele den Verden, i hvis Civilisation vi ere delagtige, er kommen til. Naar Udvalgets Mindretal bemærker, at Tyskland ikke er gaaet saa vidt, er det rigtigt paa ganske enkelte Punkter; men den tykke Lovgivning ligger allerede en Snes Aar tilbage i Tiden, og paa dette Omraade har Udviklingen været temmelig rivende, og enhver Lov, som er fremkommen i det sidste Marti, indeholder fuldt saa meget i Retning af Beskyttelse for Forfattere og Kunstnere, som dette Lovforslag. Det ærede Mindretal, og ganske særlig dets Ordfører i Dag (N. Sørensen), har ligesom det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Alberti) i særlig Grad betragtet det som Hovedpunktet, hvad jeg ogsaa mener, det er, om der skal aabnes Mulighed for at komme til at udvide Beskyttelsen ogsaa til fremmede Forfattere, ved nemlig at vedtage saadanne Bestemmelser,

uden hvilke vi ikke kunne komme dertil, det er jo for øvrigt en gammelkendt Ting, at man kan komme til at udvide Beskyttelsen til fremmede Forfattere, idet den gældende Lovgivning indeholder fuld Gjæmmel til, at Kongen kan indgaa saadanne Konventioner og ved Anordning hde fremmede Staters Undersaatter den samme Beskyttelse, som den danske Lovgivning yder danske Undersaatter, mod Genfærdighed; men Grunden til, at det ikke har kunnet bringe noget Resultat i den senere Tid, er netop Oversættelsesretten. Da vi efter den nu gældende Lovgivning ikke kunne byde fremmede Forfattere Beskyttelse mod Oversættelser, kunne vi ikke bringe disse Konventioner i Stand, som der kunde være Tale om at slutte med Frankrig og Tyskland. Vi kunne ikke faa dem, fordi det er en uundgaaelig Betingelse fra den Side, da det er det, som disse Landes Lovgivning yder. Ved at udslutte de Stykker af §. 4, som det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds foreslaar, og som Mindretallet nu i Dag har tiltraadt, vil man altsaa for det første berøve vore egne Forfattere Beskyttelse mod den fri Oversættelse, og dernæst umuliggøre en hvilken som helst Konvention, end sige en Tiltrædelse af Bernerunionen, hvorved fremmede Forfattere overhovedet erholde nogen Retsskyttelse fra vor Side, hvad der jo er Hovedpunktet for mig saa vel som for de Herrer; og jeg vil derfor meget haabe, at det ærede Ting ikke vil slutte sig til det foresatte Forslag. Naar man nu gaar ud fra den Forudsætning, som jeg egentlig ikke her længere kan bestride efter den Stilling, som disse Spørgsmaal ere naaede til i den almindelige Drøftelse, nemlig at der er Tale om en Ret for Forfattere og Kunstnere, er det ganske bestemt ikke noget nyt, men lige saa gammelt, som overhovedet civiliserede Forhold mellem Stater have fundet Sted, at den samme Ret, man giver sine egne, maa man ogsaa give andre. Den gamle romerske Stat i sin uciviliserede Periode holdt paa det modsatte og jagde, at fremmede vare retsløse; men da den romerske Stat blev civiliseret, og trods sin store Magt kunde have sagt noget andet og værre, erkendte den, at et saadant Princip var barbarisk, og det tror jeg ogsaa, den ærede Ordfører sigtede til, da han talte om et barbarisk Princip. Den romerske Ret erkendte, at det var meget barbarisk ikke at erkende over for den fremmede den samme Retsskyttelse som over for sine egne, og Folkeretten hviler jo ogsaa helt igennem paa det. Jeg gad nok se — det ærede Medlem for Køben-